

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

Συγγραφέας του παγκόσμιου μπεστ σέλερ ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SILKWORM
Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο μεταξοκόλλημας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbreith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sian Wilson
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Robert Galbreith Limited, 2014

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious, and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

© Εξωφύλλου: Little Brown Book Group Limited, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

«Love You More», σελίδα 176: Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humes, Jonathan Gill, Aston Merrygold, Toby Gad & Wayne Hector © 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company/BMG Rights Management UK Ltd., a BMG Chrysalis company/EMI Music Publishing Ltd. All Rights Reserved. International Copyright Secured. Reproduced by permission of Music Sales Limited/Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.
«Oh Santa!», σελίδα 484: Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michael Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri © 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD © 2010 W.B.M. MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. (SESAC) ALL RIGHTS ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED BY W.B.M. MUSIC CORP. © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0654-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

Ο ΜΕΤΑΞΟΣ ΚΩΛΗΚΑΣ

Όλα τα πρόσωπα και τα γεγονότα που αναφέρονται σ' ετούτο το βιβλίο –εκτός από κείνα που είναι ευρέως γνωστά– είναι επινοημένα και κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, ζώντα ή νεκρά, είναι εντελώς τυχαία.

*Για τον Τζένκινς,
χωρίς τον οποίο...
ξέρει εκείνος τη συνέχεια*

...αίμα κι εκδίκηση η σκηνή, θάνατος η ιστορία,
ένα ξίφος ποτισμένο με αίμα η πένα που γράφει,
κι ο ποιητής ένα τρομερό, τραγικό πρόσωπο
μ' ένα στεφάνι στην κεφαλή,
καμωμένο από φλεγόμενες καύτρες αντί για δάφνες.

Ο ευγενής Ισπανός στρατιώτης
Τόμας Ντέκερ

ΕΡΩΤΗΣΗ

Με τι τρέφεται εσύ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Με τοακιομένο ύπνο.

Τόμας Ντέκερ, *Ο ευγενής Ισπανός στρατιώτης*

Το καλό που σου θέλω, Στράικ», είπε η τραχιά φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής, «να έχει πεθάνει κάποιος πολύ διάσημος».

Ο μεγαλόσωμος, αξύριστος άντρας που προχωρούσε με βαρύ βήμα στο σκοτάδι πριν από την αυγή, με το τηλέφωνο κολλημένο στο αυτί του, χαμογέλασε πλατιά.

«Κάτι τέτοιο».

«Είναι έξι το πρωί, την τύχη μου μέσα!»

«Έξι και μισή, όμως αν θες αυτό που έχω, πρέπει να έρθεις για να το πάρεις», είπε ο Κόρμοραν Στράικ. «Είμαι σχετικά κοντά στο σπίτι σου. Είναι μια...»

«Πώς ξέρεις πού ζω;» ρώτησε επιτακτικά η φωνή.

«Εσύ μου το είπες», απάντησε ο Στράικ, πνίγοντας ένα χασμουρητό. «Έχεις βάλει πωλητήριο στο διαμέρισμά σου».

«Α», έκανε ο άλλος κατευνασμένος. «Προφανώς, έχεις καλό μνημονικό».

«Είναι μια καφετέρια που μένει ανοιχτή είκοσι τέσσερις...»

«Χέσε μας με την καφετέρια. Πέρα από το γραφείο μου αργότερα...»

«Κάλπεπερ, έχω κι άλλο πελάτη σήμερα το πρωί, πληρώνει καλύτερα από σένα κι είμαι άπνους όλη νύχτα. Τη χρειάζεσαι τώρα αυτή την πληροφορία, αν είναι να τη χρησιμοποιήσεις».

Ένα βογκητό. Ο Στράικ άκουσε το θρόισμα των σεντονιών.

«Ε, ρε, έτσι και δεν έχεις λαυράκι...»

«Στο Σμίθφιλντ Καφέ, στη Λονγκ Λέιν», τόνισε ο Στράικ και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η ελαφριά ανισότητα στο βάδισμά του έγινε πιο έντονη καθώς κατηφόριζε τον δρόμο που οδηγούσε στην αγορά Σμίθφιλντ, που διαγραφόταν σαν μονόλιθος στο χειμωνιάτικο σκοτάδι, ένας αχανής, παραλληλόγραμμος βικτωριανός ναός του κρέατος, όπου, από τις τέσσερις το πρωί κάθε εργάσιμης μέρας, ξεφορτώνονταν κρέατα ζώων, ακριβώς όπως συνέβαινε εδώ και αιώνες, κόβονταν, πακετάρονταν και πωλούνταν σε χασάπηδες και εστιατόρια σε όλο το Λονδίνο. Ο Στράικ μπορούσε να διακρίνει φωνές μέσα στο σκοτάδι, τραχιές οδηγίες ανάμεικτες με τον βρυχηθμό των κινητήρων και τον προειδοποιητικό βόμβο των φορτηγών που κινούνταν με την όπισθεν για να ξεφορτώσουν τα σφαχτά. Φτάνοντας στη Λονγκ Λέιν, μετατράπηκε απλώς σε έναν από τους πολλούς βαριοντυμένους άντρες που έπιαναν δουλειά χωρίς χασομέρια πρωί Δευτέρας.

Μια παρέα από μεταφορείς, ντυμένοι με φωσφορίζοντα γιλέκα, κρατούσαν κούπες με καφέ στα γαντοφορεμένα χέρια τους, συγκεντρωμένοι κάτω από έναν πέτρινο γρύπα που έστεκε ακοίμητος φρουρός στη γωνία του κτιρίου της κρεαταγοράς. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, φωτεινό σαν ακάλυπτο τζάκι μέσα στο σκοτάδι που το περιτριγύριζε, έστεκε το Σμίθφιλντ Καφέ, ανοιχτό είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, μια εστία ζεστασιάς και λιπαρού φαγητού σε μέγεθος ντουλάπας.

Το Καφέ δε διέθετε τουαλέτα, όμως είχε βουλευτεί με το γραφείο στοιχημάτων λίγο παρακάτω. Το γραφείο δε θα άνοιγε για ακόμη τρεις ώρες· οπότε, ο Στράικ έκανε μια παράκαμψη, ακολουθώντας το δρομάκι εκεί κάτω και χώθηκε σ' ένα σκοτεινό κατώφλι, για να ανακουφίσει την κύστη του που κόντευε να σπάσει από τον καφέ της κακιάς ώρας που είχε πει στη διάρκεια της νυχτερινής δουλειάς του. Κατάκοπος και πεινασμένος, πέρασε επιτέλους, βιώνοντας την απόλαυση που μονάχα ένας άνθρωπος ο οποίος έσπρωξε τον εαυτό του πέρα από τις αντοχές του σώματός του μπορεί να καταλάβει, στον λιπαρό κόσμο των τηγανητών αυγών με μπέικον.

Δύο άντρες ντυμένοι με χοντρά μπουφάν και αδιάβροχα είχαν μόλις σηκωθεί από ένα τραπέζι. Ο Στράικ μανουβράρισε το ογκώδες κορμί του στον λιγοστό χώρο και κάθισε βαρύς, με ένα βογκητό ικανοποίησης, στην ξύλινη και μεταλλική καρέκλα. Προτού προλάβει σχεδόν να το ζητήσει, ο Ιταλός ιδιοκτήτης του μαγαζιού απόθεσε μπροστά του μια μεγάλη άσπρη κούπα γεμάτη τσάι, την οποία συνόδευαν τριγωνάκια από λευκό βουτυρωμένο ψωμί. Μέσα σε πέντε λεπτά, ένα πλήρες αγγλικό πρωινό απλωνόταν μπροστά του, πάνω σ' ένα μεγάλο οβάλ πιάτο.

Ο Στράικ ταίριαζε μια χαρά με τους χειροδύναμους άντρες που μπαινιόβγαιναν άγαρμπα στο Καφέ. Μεγαλόσωμος και μελαχρινός, με πυκνά, κοντά σγουρά μαλλιά, τα οποία είχαν αρχίσει να υποχωρούν από το ψηλό, θολωτό μέτωπο που απλωνόταν πάνω από μια μύτη πυγμαχου και δυο πυκνά, σκυθροπά φρύδια. Το πιγούνι του έμοιαζε λερό από την άξυρυσιά, ενώ οι μπλάβες σκιές που κύκλωναν τα σκούρα μάτια του τα έκαναν να φαντάζουν μεγαλύτερα. Έτρωγε χαζεύοντας την κρεαταγορά στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Η πλησιέστερη τοξωτή είσοδος, με τον αριθμό δύο, είχε αρχίσει να αποκτά υπόσταση καθώς το σκοτάδι διαλυόταν: ένα αυστηρό, πέτρινο πρόσωπο, παμπάλαιο και γενειοφόρο, τον ατένιζε βλοσυρό πάνω από την καμάρα. Άραγε, υπήρχε κάποτε θεός των κουφαριών;

Μόλις είχε αρχίσει να αναμετριέται με τα λουκάνικα μπροστά του, όταν εμφανίστηκε ο Ντόμινικ Κάλπεπερ. Ο δημοσιογράφος έφτανε σχεδόν στο μπόι τον Στράικ, όμως ήταν λεπτός, με όψη που έφερνε σε παπαδοπαίδι. Μία αλλόκοτη ασυμμετρία, λες και κάποιος είχε στρίψει τελευταία στιγμή το πρόσωπό του ανάποδα, εμποδίζοντάς τον να αποκτήσει μια κοριτσιίστικη γοητεία.

«Το καλό που σου θέλω, να έχεις κάτι ενδιαφέρον να μου πεις», γκρίνιαξε ο Κάλπεπερ όπως καθόταν στο τραπέζι, έβγαζε τα γάντια του κι έριχνε μια σχεδόν καχύποπτη ματιά ολόγυρα στο μαγαζί.

«Θες κάτι να φας;» ρώτησε ο Στράικ με το στόμα μπουκωμένο με λουκάνικο.

«Όχι», απάντησε κοφτά ο Κάλπεπερ.

«Προτιμάς να ξεκινήσεις τη μέρα σου μ' ένα κρουασάν;» ρώτησε ο Στράικ χαμογελώντας πλατιά.

«Άντε γαμήσου, Στράικ».

Ήταν σχεδόν θλιβερά εύκολο να κουρδίζει τον άλλοτε οικότροφο ιδιωτικού σχολείου, ο οποίος παράγγειλε τσάι με υπερπτικό ύφος, αποκαλώντας τον αδιάφορο σερβιτόρο (όπως παρατήρησε μειδιώντας ο Στράικ) «φίλε».

«Λοιπόν;» ρώτησε επιτακτικά ο Κάλπεπερ, κρατώντας την καυτή κούπα στις μακριές, ωχρές παλάμες του.

Ο Στράικ έψαξε στην τσέπη του πανωφοριού του, τσίμπησε από μέσα ένα φάκελο και τον άφησε πάνω στο τραπέζι. Ο Κάλπεπερ έβγαλε το περιεχόμενο και άρχισε να διαβάξει.

«Θα μου φύγει το καφάσι», είπε σιγανά ύστερα από λίγο. Φυλλομετρούσε ξαναμμένος τα διάφορα χαρτιά, ορισμένα από τα οποία καλύπτονταν από τον γραφικό χαρακτήρα του ίδιου του Στράικ. «Πού κέρατο τα βρήκες όλα αυτά;»

Ο Στράικ, με το στόμα τίγκα στο λουκάνικο, έδειξε ένα από τα χαρτιά, πάνω στο οποίο υπήρχε προχειρογραμμένη μια διεύθυνση γραφείου.

«Από τη διαολισμένη προσωπική γραμματέα του», απάντησε, όταν κατάφερε με τα πολλά να καταπιεί. «Την πηδούσε την κυρία, ταυτόχρονα με τις άλλες δύο που ξέρεις. Μόνο που αυτή συνειδητοποίησε τώρα πως δεν πρόκειται να γίνει η επόμενη λαίδη Πάρκερ».

«Και πώς το έμαθες, δηλαδή;» ρώτησε ο Κάλπεπερ, γυρνώντας για να κοιτάξει κατενθουσιασμένος τον Στράικ πάνω από τα χαρτιά που έτρεμαν όπως τα κρατούσε στα χέρια του.

«Ντετέκτιβ είμαι, έψαξα κι έμαθα», αποκρίθηκε ο Στράικ ματώντας ένα ακόμη κομμάτι λουκάνικου. «Ασχολούνταν και το σινάφι σου με τούτη τη δουλειά, προτού αρχίσετε να τη φορτώνετε σ' εμάς, εντάξει; Πάντως, η κυρία έχει να σκεφτεί και το επαγγελματικό της μέλλον, Κάλπεπερ· οπότε, δε θέλει να διαβάσει το όνομά της στο ρεπορτάζ, σύμφωνοι;»

Ο Κάλπεπερ ρουθούνισε.

«Αυτό ας το σκεφτόταν προτού πάει να βουτήξει...»

Με μια σβέλτη κίνηση, ο Στράικ άρπαξε τα χαρτιά μέσα από τα χέρια του δημοσιογράφου.

«Τίποτε δε βούτηξε. Εκείνος την έβαλε να εκτυπώσει όλα τα χαρτιά για λογαριασμό του χτες το απόγευμα. Το μόνο κακό που έκανε εκείνη ήταν να τα δείξει σ' εμένα. Όμως, αν σκοπεύεις να κάνεις την προσωπική της ζωή θέαμα στις εφημερίδες, Κάλπεπερ, τα παίρνω πίσω αυτή τη στιγμή».

«Κόφ' το, ρε», έκανε ο Κάλπεπερ, ενώ προσπάθησε να βουτήξει τα αποδεικτικά στοιχεία μιας καραμπινάτης υπόθεσης φοροδιαφυγής που κρατούσε στο τριχωτό του χέρι ο Στράικ. «Εντάξει, δε θα γράψουμε λέξη για την κυρία. Μη νομίζεις όμως πως ο δικός σου δε θα καταλάβει από πού βρήκαμε τις πληροφορίες. Δεν είναι τελείως ηλίθιος».

«Και τι θα κάνει, θα τη σύρει στα δικαστήρια, για να της δώσει τη δυνατότητα να ξεράσει κι ό,τι άλλο ξέρει για κάθε ατιμία που υπέπεσε στην αντίληψή της τα τελευταία πέντε χρόνια;»

«Καλά, εντάξει», αναστέναξε ο Κάλπεπερ, αφού το σκέφτηκε λίγο. «Δώσ' τα πίσω. Δε θα την μπλέξω στην υπόθεση, όμως θα χρειαστεί να της μιλήσω, σωστά δε λέω; Να βεβαιωθώ πως είναι εντάξει».

«Αυτά είναι εντάξει. Δε χρειάζεται να της μιλήσεις», δήλωσε ο Στράικ αποφασιστικά.

Η αναστατωμένη, ξετρελαμένη, πικρά προδομένη γυναίκα με την οποία συζητούσε μέχρι και πριν από λίγη ώρα δε θα ήταν ασφαλής, αν έμενε μόνη με τον Κάλπεπερ. Παρασυρμένη από τη λυσσώδη επιθυμία της να εκδικηθεί τον άντρα που της είχε τάξει γάμο και οικογένεια, θα προκαλούσε ανήκεστη βλάβη στον εαυτό της και στις προοπτικές της. Ο Στράικ δε χρειάστηκε πολύ χρόνο προκειμένου να κερδίσει την εμπιστοσύνη της. Ήταν σχεδόν σαράντα δύο χρονών· νόμιζε πως θα έφερνε στον κόσμο τα παιδιά του λόρδου Πάρκερ και τώρα έμοιαζε παραδομένη στη μανία της. Ο Στράικ είχε καθίσει μαζί της εφτά ώρες, καθώς την άκουγε να διηγείται πώς ξελογιάστηκε, παρακολουθώντας τη να βηματίζει κλαίγοντας στο καθιστικό της, να γέρνει μπρος-πίσω στον καναπέ της, όπως έτριβε τις σφιγμένες γροθιές πάνω στο μέ-

τωπό της. Τελικά, συμφώνησε να το κάνει, να προχωρήσει σε μια προδοσία που ισοδυναμούσε με την κηδεία όλων των ελπίδων της.

«Θα την αφήσεις έξω από αυτή την ιστορία», επέμεινε ο Στράικ, κρατώντας γερά τα χαρτιά σε μια γροθιά που είχε σχεδόν το διπλάσιο μέγεθος από κείνη του Κάλπεπερ. «Συνεννοηθήκαμε; Η υπόθεση θα κάνει πάταγο και χωρίς αυτήν».

Έπειτα από ένα σύντομο δισταγμό, μορφάζοντας, ο Κάλπεπερ υποχώρησε.

«Καλά, εντάξει. Δώσε τα χαρτιά».

Ο δημοσιογράφος παράχωσε τα ντοκουμέντα σε μια εσωτερική τσέπη, ήπια βιαστικά το τσάι του και ο εκνευρισμός του με τον Στράικ φάνηκε να περνά, καθώς ερχόταν αντιμέτωπος με τη λαμπρή προοπτική να καταστρέψει τη φήμη ενός Βρετανού ευγενή.

«Λόρδε Πάρκερ του Πένιγουελ», μουρμούρισε πανευτυχής, «ετοιμάσου να φας ένα ξεγυρισμένο αγγούρι, φιλαράκο μου».

«Φαντάζομαι ότι ο εργοδότης σου θα το καλύψει, ναι;» ρώτησε ο Στράικ, καθώς ο λογαριασμός είχε έρθει και βρισκόταν ανάμεσά τους.

«Καλά, καλά...»

Ο Κάλπεπερ άφησε ένα χαρτονόμισμα των δέκα λιρών στο τραπέζι και οι δύο άντρες έφυγαν από το Καφέ μαζί. Ο Στράικ άναψε τσιγάρο μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω τους.

«Πώς την κατάφερες να μιλήσει;» ρώτησε ο Κάλπεπερ, όπως άρχισαν να προχωρούν μαζί στο κρύο, δίπλα από μηχανάκια και φορητά που εξακολουθούσαν να πηγαινοέρχονται στην κρεαταγορά.

«Την άκουσα», αποκρίθηκε ο Στράικ.

Ο Κάλπεπερ του έριξε μια λοξή ματιά.

«Όλοι οι άλλοι ντετέκτιβ που χρησιμοποιώ περνούν την ώρα τους υποκλέποντας μηνύματα από τα κινητά».

«Παράνομο», είπε ο Στράικ, φυσώντας τον καπνό του προς το σκοτάδι που σκόρπιζε.

«Και τότε, πώς...;»

«Κοίτα εσύ να προσπατήσεις τις πηγές σου, κι εγώ θα προστατέψω τις δικές μου».

Περπάτησαν κάπου πενήντα μέτρα αμίλητοι, με τον Στράικ να κουτσαίνει όλο και πιο αισθητά σε κάθε βήμα.

«Μιλάμε, θα προκαλέσει πάταγο αυτή η ιστορία. Πάταγο», σχολίασε πανευτυχής ο Κάλπεπερ. «Αυτός ο υποκριτής βρομόγερος μας τα είχε κάνει τσουρέκια με τις ηθικολογίες του για ανάλγητες πολυεθνικές, κι αυτός έχει είκοσι μύρια κρυμμένα στα νησιά Κέιμαν...»

«Χαίρομαι που έμεινες ευχαριστημένος», σχολίασε ο Στράικ. «Ετοιμάζω το τιμολόγιο και το στέλνω».

Ο Κάλπεπερ του έριξε ξανά μια λοξή ματιά.

«Είδες τον γιο του Τομ Τζόουνς στην εφημερίδα, την περασμένη εβδομάδα;» ρώτησε.

«Ποιον Τομ Τζόουνς;»

«Τον Ουαλό τραγουδιστή», απάντησε ο Κάλπεπερ.

«Α, αυτός», έκανε ο Κόρμοραν Στράικ αδιάφορα. «Ήξερα έναν Τομ Τζόουνς στον στρατό».

«Τέλος πάντων, το διάβασες το ρεπορτάζ;»

«Όχι».

«Έδωσε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη. Ισχυρίζεται πως δε γνώρισε ποτέ τον πατέρα του, ούτε είχε καμία επικοινωνία μαζί του. Βάζω στοίχημα πως κατάφερε να τοιμητήσει περισσότερα απ' όσα θα γράφει το τιμολόγιο σου».

«Δεν έχεις δει ακόμη το τιμολόγιο μου», αντέτεινε ο Στράικ.

«Καλά, εγώ έτσι το είπα. Δίνεις μια ωραιότατη συνεντευξούλα και κάνεις διάλειμμα για μερικές νύχτες από το να μιλάς με προδομένες γραμματείς».

«Πρέπει να σταματήσεις να μου το προτείνεις», τόνισε ο Στράικ, «διαφορετικά θα χρειαστεί κι εγώ να πάψω να τρέχω για λογαριασμό σου, Κάλπεπερ».

«Φυσικά», απάντησε ο Κάλπεπερ, «θα μπορούσα να τρέξω το ρεπορτάζ ούτως ή άλλως. Γιος αστέρα της ροκ, ήρωας πολέμου, αποξενωμένος από τον πατέρα του τον οποίο δε γνώρισε ποτέ, εργάζεται ως ιδιωτικός...»

«Το να προτρέπεις ανθρώπους να υποκλέψουν τηλεφωνικές συνομιλίες είναι επίσης παράνομο, τελευταία που το έψαξα».

Φτάνοντας στο τέarma της Λονγκ Λέιν, σταμάτησαν και στράφηκαν ο ένας προς τον άλλο. Το γέλιο του Κάλπεπερ ακούστηκε νευρικό.

«Θα περιμένω το τιμολόγιό σου, λοιπόν».

«Ωραία».

Πήρε ο καθένας τον δρόμο του, με τον Στράικ να κατευθύνεται προς τον σταθμό του μετρό.

«Στράικ!» αντήχησε η φωνή του Κάλπεπερ στο σκοτάδι, πίσω του. «Τελικά, τι έγινε, την πήδηξες;»

«Ανυπομονώ να διαβάσω το ρεπορτάζ, Κάλπεπερ», φώναξε κουρασμένα ο Στράικ, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Κουτσαίνοντας, έφτασε στις σκιές της εισόδου του σταθμού και χάθηκε από το οπτικό πεδίο του Κάλπεπερ.

Πόση ώρα ακόμη πρέπει να λογομαχούμε;
 Γιατί δεν μπορώ να μείνω, ούτε και να φύγω! Έχω δουλειές.
 Φράνκοις Μπιόμοντι και Φίλιπ Μάσινγκερ,
Ο Γάβλος δικηγόρος

Το μετρό είχε αρχίσει να γεμίζει κιόλας. Δευτεριότικα πρόσωπα: κρεμασμένα, ισχνά, σφιγμένα, συμβιβασμένα με τη μοίρα τους. Ο Στράικ βρήκε ένα κάθισμα απέναντι από μια νεαρή ξανθιά με πρησμένα μάτια, το κεφάλι της οποίας διαρκώς έγερνε στο πλάι, όπως την έπαιρνε ο ύπνος. Όλη την ώρα τιναζόταν και ίσιωνε το κορμί της, κοιτάζοντας αλαφιασμένη τις θολές πινακίδες των σταθμών, μήπως και είχε χάσει τη στάση της.

Το τρένο κροτάλιζε σαν μεταλλικό φίδι, ενώ κατευθυνόταν με ταχύτητα προς τα ταπεινά δυόμισι δωμάτια κάτω από μια στέγη με μόνωση της κακιάς ώρας, στον χώρο που ονόμαζε σπίτι του. Βυθισμένος στα έγκατα της κόπωσης του, περιτριγυρισμένος από κείνα τα ανέκφραστα προβατίσια πρόσωπα, συνέλαβε τον εαυτό του να αναλογίζεται τις συμπτώσεις που είχαν οδηγήσει στην ύπαρξη όλων αυτών των ανθρώπων. Κάθε γέννηση, αν καθόταν να το καλοσκεφτεί κανείς, ήταν αποτέλεσμα ατόφιας σύμπτωσης. Καθώς εκατό εκατομμύρια σπερματοζωάρια κολυμπούν στα τυφλά μέσα στο σκοτάδι, οι πιθανότητες να δημιουργηθεί ο άνθρωπος που τελικά γεννήθηκε είναι αστρονομικές. Πόσες ζωές σε αυτό τον γεμάτο συρμό του μετρό είναι αποτέλεσμα προγραμματισμού; αναρωτήθηκε ζαλισμένος από την κούραση. Και πόσες, όπως ο ίδιος, είχαν προκύψει από ατύχημα;

Όταν πήγαινε στο δημοτικό, ο Στράικ είχε στην τάξη του ένα κοριτσάκι που στο πρόσωπό του απλωνόταν ένας λεκές στο χρώμα του κόκκινου κρασιού, απέναντι στο οποίο ο Στράικ από την πρώτη στιγμή αισθάνθηκε μια κρυφή αλληλεγγύη, καθώς και οι δυο τους

κουβαλούσαν από τη στιγμή της γέννησής τους κάτι ανεξίτηλα διαφορετικό, κάτι για το οποίο δεν ευθύνονταν οι ίδιοι. Δεν μπορούσαν να το δουν, όμως όλοι οι άλλοι το έβλεπαν και είχαν την αγένεια να το σχολιάζουν διαρκώς. Το ενδιαφέρον που έδειχναν κατά καιρούς διάφοροι που του ήταν εντελώς άγνωστοι, ενδιαφέρον το οποίο στα πέντε του χρόνια νόμιζε πως είχε κάτι να κάνει με τη δική του μοναδικότητα, τελικά συνειδητοποίησε πως οφειλόταν στο ότι τον έβλεπαν σαν τον ζυγωτό ενός διάσημου τραγουδιστή και τίποτε περισσότερο, ως την απτή απόδειξη της γκάφας που διέπραξε ένας άπιστος επώνυμος. Ο Στράικ είχε συναντηθεί με τον βιολογικό του πατέρα μόλις δύο φορές. Χρειάστηκε να βγουν τα αποτελέσματα του τεστ DNA για να τον αναγνωρίσει ο Τζόνι Ρόκεμπι.

Ο Ντόμινικ Κάλπεπερ αποτελούσε ζωντανό απόσταγμα της ηδυπάθειας και των προκαταλήψεων με τις οποίες ερχόταν αντιμετώπος ο Στράικ στις εξαιρετικά σπάνιες, πλέον, περιπτώσεις που κάποιος συνέδεε τον βλοσυρό βετεράνο με τον ηλικιωμένο αστέρα της ροκ. Οι σκέψεις τους πήγαιναν αμέσως σε καταπιστεύματα και γενναία επιδόματα, σε ιδιωτικά αεροσκάφη, πριβέ αίθουσες, στην κατά βούληση πρόσβαση στα μεγαλεία ενός πολυεκατομμυριούχου. Άφωνοι μπροστά στην ταπεινή ζωή και στα εξαντλητικά ωράρια του Στράικ, αναρωτιούνταν: τι έκανε ο Στράικ κι αποξένωσε έτσι τον πατέρα του; Άραγε, καμωνόταν τον φτωχό προκειμένου να αρμέξει κι άλλο τον Ρόκεμπι; Πού είχε σκορπίσει τα εκατομμύρια που το δίχως άλλο είχε αποσπάσει η μάνα του από τον ζάπλουτο εραστή της;

Κάτι τέτοιες στιγμές ο Στράικ νοσταλγούσε τον στρατό, την ανωνυμία μιας δουλειάς όπου το παρελθόν σου και οι γονείς σου δεν έχουν σχεδόν καμία σημασία: αυτό που μετράει είναι η ικανότητά σου να κάνεις τη δουλειά. Όταν παρουσιάστηκε στον Τομέα Ειδικών Ερευνών, η πιο προσωπική ερώτηση που χρειάστηκε να απαντήσει ήταν η παράκληση να επαναλάβει το αλλόκοτο ζευγάρι ονομάτων με τα οποία τον είχε φορτώσει η εξαιρετικά αντισυμβατική μητέρα του.

Η κίνηση είχε πυκνώσει ήδη στην οδό Τσάρινγκ Κρος, μέχρι να βγει ο Στράικ από το μετρό. Είχε αρχίσει να χαράζει για τα

καλά εκείνο το πρωινό του Νοέμβρη, ένα φως γκριζο κι άψυχο, μια μέρα γεμάτη επίμονες σκιές. Έστριψε στην οδό Ντένμαρκ, νιώθοντας αποκαωμμένος και πονεμένος, και δεν έβλεπε την ώρα να κλείσει για λίγο τα μάτια του, όσο προλάβαινε πριν από το επόμενο ραντεβού με πελάτη, στις εννέα και μισή. Αφού χαιρέτησε από μακριά την κοπέλα στο μαγαζί με τις κιθάρες, μαζί με την οποία έκανε συχνά διάλειμμα για τσιγάρο στον δρόμο, ο Στράικ διάβηκε τη μαύρη εξώπορτα δίπλα στο Μπαρ Καφέ 12 κι άρχισε να ανεβαίνει τη μεταλλική σκάλα που τυλιγόταν γύρω από το φρεάτιο του ασανσέρ, μέσα στο οποίο κρεμόταν χαλασμένο το κουβούκλιο. Προσπέρασε την πόρτα του σχεδιαστή στον πρώτο όροφο, προσπέρασε και την πόρτα του δικού του γραφείου στον δεύτερο με το χαραγμένο γυαλί· έφτασε στον τρίτο όροφο, σ' εκείνο το δείγμα πλατύσκαλου, πέρα από το οποίο εκτεινόταν το σπίτι του.

Ο προηγούμενος ένοικος, ο μάνατζερ του μπαρ που λειτουργούσε στο ισόγειο, είχε μετακομίσει σε πιο υγιεινά διαμερίσματα· οπότε ο Στράικ, ο οποίος επί μερικούς μήνες κοιμόταν στο γραφείο του, έσπευσε να νοικιάσει αυτό τον χώρο, ευγνώμων που είχε βρει μια τόσο απλή λύση στο πρόβλημα στέγης που αντιμετώπιζε. Ο χώρος κάτω από τη σκεπή ήταν μικρός, όπως κι αν το έβλεπε κανείς, και ειδικά για έναν άντρα που άγγιζε το ένα μέτρο και ενενήντα δύο εκατοστά. Μετά βίας έβρισκε χώρο για να στρίψει στο ντους· κουζίνα και καθιστικό σχημάτιζαν με τα χίλια ζόρια έναν ενιαίο χώρο, ενώ το υπνοδωμάτιο γέμιζε σχεδόν τελείως από το διπλό κρεβάτι. Ορισμένα από τα υπάρχοντα του Στράικ παρέμεναν πακεταρισμένα στο πλατύσκαλο, παρά τις διαμαρτυρίες του σπιτονοικοκύρη γι' αυτή την κατάσταση.

Τα μικρά παράθυρά του έβλεπαν προς τις στέγες των γειτονικών κτιρίων, με την οδό Ντένμαρκ να εκτείνεται πολλά μέτρα χαμηλότερα. Ο διαρκής βόμβος από τα μπάσα που έπαιζαν στο μπαρ του ισογείου ήταν πνιχτός, σε σημείο που η μουσική του ίδιου του Στράικ συχνά τον εξαφάνιζε τελείως.

Η εγγενής τάξη που χαρακτήριζε τον Στράικ ήταν εμφανής παντού: το κρεβάτι στρωμένο, τα κατσαρολικά καθαρά, τα πάντα στη θέση τους. Χρειαζόταν ένα ξύρισμα κι ένα ντους, όμως αυτά

έπρεπε να περιμένουν· αφού κρέμασε το πανωφόρι του, ρύθμισε το ξυπνητήρι του για τις εννέα και είκοσι και ξάπλωσε στο κρεβάτι χωρίς να ξεντυθεί.

Αποκοιμήθηκε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα και μέσα σε μερικά ακόμη –ή τουλάχιστον έτσι του φάνηκε– ήταν και πάλι ξύπνιος. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα του.

«Συγγνώμη, Κόρμοραν, χίλια συγγνώμη...»

Η βοηθός του, μια ψηλή, νεαρή γυναίκα με μακριά ξανθοκόκκινα μαλλιά, τον κοίταξε απολογητικά, όταν άνοιξε ο Στράικ την πόρτα, όμως μόλις τον είδε, πήρε μια έκφραση φρίκης.

«Είσαι εντάξει;»

«Κοιμόμουν. Έμεινα ξύπνιος όλη νύχτα... δεύτερη νύχτα».

«Χίλια συγγνώμη», επανέλαβε η Ρόμπιν, «αλλά η ώρα είναι δέκα παρά είκοσι και ο Γουίλιαμ Μπέικερ είναι κάτω κι έχει αρχίσει να...»

«Σκατά», μουρμούρισε ο Στράικ. «Δε θα 'βαλα καλά το ξυπνητήρι... δώσε μου περιθώριο πέντε λεπ...»

«Είναι και κάτι άλλο», συνέχισε η Ρόμπιν. «Έχει έρθει και μια γυναίκα στο γραφείο. Δεν έχει ραντεβού. Της εξήγησα πως δεν έχεις περιθώριο να αναλάβεις κι άλλο πελάτη, όμως εκείνη αρνείται να φύγει».

Ο Στράικ χασμουρήθηκε, τρίβοντας τα μάτια του.

«Πέντε λεπτά. Φτιάξ' τους τσάι, κάτι».

Έξι λεπτά αργότερα, φορώντας καθαρό πουκάμισο, μυρίζοντας οδοντόκρεμα και αποσημητικό, αλλά εξακολουθώντας να είναι αξύριστος, ο Στράικ μπήκε στον προθάλαμο του γραφείου, εκεί όπου η Ρόμπιν καθόταν μπροστά στον υπολογιστή της.

«Κάλλιο αργά παρά ποτέ», σχολίασε ο Γουίλιαμ Μπέικερ χαμογελώντας μαγκωμένα. «Είσαι τυχερός που έχεις τόσο όμορφη γραμματέα, ειδάλλως μπορεί να είχα βαρεθεί και να είχα φύγει».

Ο Στράικ είδε τη Ρόμπιν να αναφοκοκινίζει από τα νεύρα της όπως γυρνούσε στο πλάι, υποτίθεται για να ξεσκαρτάρει το ταχυδρομείο. Ο τρόπος με τον οποίο είχε προφέρει ο Μπέικερ τη λέξη «γραμματέα» έβγαζε κάτι το προσβλητικό. Άψογα ντυμένος με ριγέ κοστούμι, ο Μπέικερ, διευθυντής εταιρείας, είχε στραφεί

στον Στράικ προκειμένου να συγκεντρώσει πληροφορίες για δύο από τα μέλη του διοικητικού του συμβουλίου.

«μέρα, Γουίλιαμ», απάντησε ο Στράικ.

«Τι, ούτε μια συγγνώμη;» μουρμούρισε ο Μπέικερ, στρέφοντας το βλέμμα του στο ταβάνι.

«Καλημέρα, εσείς ποια είστε;» ρώτησε ο Στράικ προσπερνώντας το σχόλιο του Μπέικερ, καθώς απευθυνόταν στη μικροκαμωμένη, μεσήλικη γυναίκα με το παλιό καφέ πανωφόρι που κούρνιαζε στον καναπέ.

«Λεονόρα Κουίν», απάντησε εκείνη και το έμπειρο αυτί του Στράικ διέκρινε μια προφορά της νοτιοδυτικής Αγγλίας.

«Έχω μπροστά μου μια πολύ φορτωμένη ημέρα, Στράικ», συνέχισε ο Μπέικερ.

Προχώρησε απρόσκλητος στο εσωτερικό γραφείο. Βλέποντας πως ο Στράικ δεν τον ακολούθησε, έχασε κάπως την ψυχραιμία του.

«Αμφιβάλλω αν θα γίνονταν ανεκτές αυτές οι αργοπορίες στον στρατό, κύριε Στράικ. Ελάτε, παρακαλώ».

Ο Στράικ δε φαινόταν να τον ακούει.

«Και τι ακριβώς θέλετε από μένα, κυρία Κουίν;» ρώτησε την κακοβαλμένη γυναίκα που καθόταν στον καναπέ.

«Κοιτάξτε, ο σύζυγός μου...»

«Κύριε Στράικ, έχω κι άλλο ραντεβού σε κάτι περισσότερο από μία ώρα», είπε ο Γουίλιαμ Μπέικερ δυνατότερα αυτή τη φορά.

«...η γραμματέας σας είπε ότι δεν έχετε διαθέσιμο ραντεβού, όμως της εξήγησα ότι μπορούσα να περιμένω».

«Στράικ!» γρύλισε ο Γουίλιαμ Μπέικερ, λες και φώναζε τον απείθαρχο σκύλο του.

«Ρόμπιν», μούγκρισε ο εξουθενωμένος Στράικ, έχοντας χάσει τελικά την υπομονή του. «Ετοίμασε τον λογαριασμό του κυρίου Μπέικερ και παρέδωσέ του τον φάκελο· περιέχει όλα τα μέχρι στιγμής στοιχεία».

«Ορίστε;» έκανε ο Γουίλιαμ Μπέικερ αφηνιδιασμένος. Επέστρεψε στον προθάλαμο του γραφείου.

«Σου δίνει πασαπόρτι», σχολίασε η Λεονόρα Κουίν φανερά ευχαριστημένη.

«Δεν ολοκλήρωσες τη δουλειά», απάντησε ο Μπέικερ στον Στράικ. «Είπες ότι υπήρχαν κι άλλα...»

«Μπορεί να ολοκληρώσει κάποιος άλλος τη δουλειά. Κάποιος που δεν τον πειράζει να έχει μαλάκες για πελάτες».

Η ατμόσφαιρα στο γραφείο φάνηκε να παγώνει.

Ανέκφραστη, η Ρόμπιν πήρε τον φάκελο του Μπέικερ από την αρχαιοθήκη του γραφείου και τον παρέδωσε στον Στράικ.

«Πώς τολμάς...»

«Ο φάκελος περιέχει πολλές χρήσιμες πληροφορίες, που θα σταθούν μια χαρά στο δικαστήριο», εξήγησε ο Στράικ όπως περνούσε τον φάκελο στον Μπέικερ. «Αξιίζουν και με τα παραπάνω τα λεφτά σου».

«Μα δεν τελείωσες...»

«Πάντως, μ' εσένα τελείωσε», πετάχτηκε η Λεονόρα Κουίν.

«Θα βγάλεις τον σκασμό καμιά ώρα, ηλίθια γυν...» άρχισε να λέει ο Γουίλιαμ Μπέικερ, όμως έσπευσε να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω, καθώς ο Στράικ έκανε μισό βήμα μπροστά. Δε μίλησε κανείς. Ο βετεράνος στρατιώτης ξαφνικά έδειχνε να καταλαμβάνει διπλάσιο χώρο απ' ό,τι μέχρι πριν από λίγα μόλις δευτερόλεπτα.

«Περάστε να καθίσετε στο γραφείο μου, κυρία Κουίν», είπε ήρεμα ο Στράικ.

Η γυναίκα έκανε ό,τι της ζήτησε.

«Λες να αντέχει η τσέπη της τις υπηρεσίες σου;» ρώτησε ειρωνικά ο Γουίλιαμ Μπέικερ όπως υποχωρούσε, έχοντας ήδη την παλάμη πάνω στο χερούλι της εξώπορτας.

«Η αμοιβή μου είναι διαπραγματεύσιμη», αποκρίθηκε ο Στράικ, «εφόσον συμπαθώ τον πελάτη».

Ακολούθησε τη Λεονόρα Κουίν στο γραφείο του κι έκλεισε απότομα την πόρτα πίσω του.

...αφημένους ολομόναχους να επισημοποιεί όλα ετούτα τα δεινά...
 Τόμας Ντέκερ, *Ο ευγενής Ισπανός στρατιώτης*

Ανόητος άνθρωπος, καλά δε λέω;» σχολίασε η Λεονόρα Κουίν όπως καθόταν στην καρέκλα απέναντι από το γραφείο του Στράικ.

«Ναι», συμφώνησε ο Στράικ και κάθισε βαρύν στην καρέκλα απέναντί της. «Είναι».

Παρότι είχε μια ελάχιστη ρυτιδιασμένη, ροδαλή επιδερμίδα και καθαρίο λευκό γύρω από τα ανοιχτά γαλανά μάτια της, η γυναίκα έμοιαζε πενήντάρη. Δυο πλαστικά χτενάκια παραμέριζαν από το πρόσωπό της τα λεπτά, αδύναμα μαλλιά της που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Η Λεονόρα Κουίν τον κοίταζε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της πίσω από ένα παλιομοδίτικο ζευγάρι γυαλιών, με υπερβολικά μεγάλο πλαστικό σκελετό. Το παλτό της, παρότι καθαρό, το δίχως άλλο είχε αγοραστεί κάποια στιγμή τη δεκαετία του ογδόντα. Είχε βάτες και μεγάλα πλαστικά κουμπιά.

«Λοιπόν, ο λόγος που σας έφερε εδώ είναι ο σύζυγός σας, κυρία Κουίν;»

«Ναι», απάντησε η Λεονόρα. «Έχει εξαφανιστεί».

«Εδώ και πόσο καιρό απουσιάζει;» ρώτησε ο Στράικ, πιάνοντας ασυναίσθητα ένα σημειωματάριο.

«Δέκα μέρες», αποκρίθηκε η Λεονόρα.

«Έχετε ενημερώσει την αστυνομία;»

«Τι να μου κάνει η αστυνομία», αντέτεινε ανυπόμονα εκείνη, λες και δεν άντεχε άλλο να εξηγήει τα ίδια πράγματα. «Τους τηλεφώνησα μια φορά, παλιότερα, και τελικά όλοι τα έβαλαν μαζί μου, γιατί αποδείχτηκε πως ήταν με μια φίλη του. Ο Όουεν σηκώνεται και φεύγει κάποιες φορές. Είναι συγγραφέας», πρόσθεσε, λες κι αυτό εξηγούσε τα πάντα.

«Έχει εξαφανιστεί και παλαιότερα;»

«Είναι ευαίσθητος άνθρωπος», εξήγησε εκείνη σκυθρωπή. «Πολλές φορές έχει φύγει χωρίς να πει κουβέντα, όμως εδώ έχουν περάσει δέκα μέρες· το ξέρω πως είναι πολύ ταραγμένος και θέλω να γυρίσει στο σπίτι. Είναι και η Ορλάντο, άσε που έχω κι ένα σωρό δουλειές να κάνω και...»

«Η Ορλάντο;» επανέλαβε ο Στράικ, καθώς το κουρασμένο μυαλό του είχε πάει στο παραθεριστικό θέρετρο, στη Φλόριντα. Δεν προλάβαινε να ταξιδέψει στην Αμερική, ενώ η Λεονόρα Κούνι, με το παμπάλαιο παλτό της, σίγουρα δεν έδινε την εντύπωση πως θα μπορούσε να πληρώσει τα εισιτήρια.

«Η κόρη μας, η Ορλάντο», απάντησε η Λεονόρα. «Χρειάζεται φροντίδα. Έχω αφήσει μια γειτόνισσα να την προσέχει, όση ώρα θα είμαι εδώ».

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και λίγο μετά ξεπρόβαλε το φωτεινό, χρυσαφένιο κεφάλι της Ρόμπιν.

«Μήπως θα θέλατε καφέ, κύριε Στράικ; Εσείς, κυρία Κούνι;»

Αφού έδωσαν στη Ρόμπιν τις παραγγελίες τους κι εκείνη αποσύρθηκε, η Λεονόρα συνέχισε:

«Δε θα σας πάρει πολύ, γιατί νομίζω ότι ξέρω πού βρίσκεται, μονάχα που δεν ξέρω πώς να βρω τη διεύθυνση και κανείς δεν απαντάει στα τηλεφωνήματά μου. Έχουν περάσει δέκα μέρες», επανέλαβε, «και τον χρειαζόμαστε στο σπίτι».

Ο Στράικ έβρισκε κάπως υπερβολική την προσφυγή σε ιδιωτικό ντετέκτιβ σε μια τέτοια περίπτωση, ειδικά από τη στιγμή που η εμφάνισή της μαρτυρούσε φτώχεια.

«Εφόσον το μόνο που χρειάζεται είναι να γίνει ένα τηλεφώνημα», είπε ευγενικά, «δε θα μπορούσατε να ζητήσετε από μια φίλη σας ή κάποιον...»

«Η Έντα δεν μπορεί να το κάνει», απάντησε εκείνη· ο Στράικ αισθάνθηκε μια υπέρμετρη συγκίνηση (η κούραση κάποιες φορές τον άφηνε έτσι ευάλωτο) απέναντι στην έμμεση ομολογία της ότι είχε μονάχα μια φίλη σε ολόκληρο τον κόσμο. «Ο Όουεν τους είπε να μη μαρτυρήσουν πού βρίσκεται. Χρειάζομαι», συνέχισε απλώς, «έναν άντρα να αναλάβει το θέμα: να τους αναγκάσει να μιλήσουν».

«Όουεν ονομάζεται ο σύζυγός σας, σωστά;»

«Ναι», αποκρίθηκε εκείνη, «Όουεν Κούν. Έγραψε *Το αμάρτημα του Χόμπαρτ*».

Ούτε το όνομα ούτε ο τίτλος του βιβλίου θύμιζαν κάτι στον Στράικ.

«Και πιστεύετε πως ξέρετε πού βρίσκεται;»

«Ναι. Είχε πάει σε κάποιο πάρτι, μαζί μ' ένα σωρό εκδότες κι άλλο κόσμο – δεν ήθελε να με πάρει μαζί του, όμως γυρνάω και του λέω: “Κανόνισα κιόλας μπειμπισίτεο, θα έρθω”. Οπότε, ακούω τον Κρίστιαν Φίσερ να λέει στον Όουεν γι' αυτό το μέρος, ένα ησυχαστήριο για συγγραφείς. Έτσι, γυρνάω και ρωτάω τον Όουεν: “Τι ήταν αυτό το μέρος που σου έλεγε;” Κι ο Όουεν απαντάει: “Σιγά μη σου πω, αυτό είναι το θέμα, να πηγαίνεις εκεί για να ξεφεύγεις από τη γυναίκα και τα παιδιά σου”».

Ήταν σχεδόν σαν να προκαλούσε τον Στράικ να γελάσει μαζί της, όπως είχε κάνει κι ο σύζυγός της, περήφανη, όπως καμώνονται καμιά φορά πως είναι οι μητέρες για την αυθάδεια των παιδιών τους.

«Ποιος είναι αυτός ο Κρίστιαν Φίσερ;» ρώτησε ο Στράικ, πιέζοντας τον εαυτό του να συγκεντρωθεί στο θέμα.

«Εκδότης. Νεαρός, μοδάτος τύπος».

«Προσπαθήσατε να τηλεφωνήσετε στον Φίσερ και να του ζητήσετε τη διεύθυνση αυτού του καταφυγίου;»

«Ναι, του τηλεφωνούσα κάθε μέρα επί μία εβδομάδα, κι όλη την ώρα μου έλεγαν πως το είχαν σημειώσει και πως θα μου τηλεφωνούσε εκείνος, όμως δε με πήρε. Νομίζω ότι του ζήτησε ο Όουεν να μην πει πού βρίσκεται. Όμως εσείς θα μπορούσατε να μάθετε τη διεύθυνση από τον Φίσερ. Το ξέρω πως είστε καλός στη δουλειά σας», συνέχισε. «Εσείς λύσατε την υπόθεση με τη Λούλα Λάντρι, ενώ η αστυνομία είχε μαύρα μεσάνυχτα».

Πριν από μόλις οκτώ μήνες, ο Στράικ είχε μόλις έναν πελάτη, η επιχείρησή του πήγαινε κατά διαβόλου και οι προοπτικές έδειχναν απελπιστικές. Στην πορεία όμως είχε καταφέρει να αποδείξει, κατά τρόπο που ικανοποίησε τη Βασιλική Εισαγγελία, ότι μια διάσημη νεαρή γυναίκα δεν είχε αυτοκτονήσει, αλλά την είχαν

σπρώξει στο κενό από ένα μπαλκόνι του τετάρτου ορόφου. Η δημοσιότητα που ακολούθησε έφερε μαζί της άφθονη δουλειά: για μερικές εβδομάδες ο Στράικ ήταν ο πιο ονομαστός ιδιωτικός ντετέκτιβ σε ολόκληρο το Λονδίνο. Ο Τζόνι Ρόκεμπι είχε μετατραπεί σε μία απλή υποσημείωση της ιστορίας του: ο Στράικ είχε κάνει όνομα, ανεξάρτητο από τον πατέρα του, κι ας ήταν ένα όνομα το οποίο οι περισσότεροι έλεγαν λάθος...

«Σας διέκοψα», είπε, προσπαθώντας σκληρά να κρατηθεί από το νήμα των σκέψεών του.

«Αλήθεια;»

«Ναι», απάντησε ο Στράικ, προσπαθώντας να διαβάσει τα ορθοσκοπίσματα που είχε γράψει στο σημειωματάριό του. «Είπατε: “Είναι και η Ορλάντο, άσε που έχω κι ένα σωρό δουλειές να κάνω και...”»

«Α, ναι», θυμήθηκε εκείνη, «έχουν συμβεί διάφορα περιεργα πράγματα αφότου έφυγε ο Όουεν».

«Τι είδους περιεργα πράγματα;»

«Σκατά», αποκρίθηκε η Λεονόρα Κούν με απόλυτη φυσικότητα, «στη γραμματοθυρίδα μας».

«Κάποιος έριξε περιπτώματα στη γραμματοθυρίδα σας;» ρώτησε ο Στράικ.

«Ναι».

«Μετά την εξαφάνιση του συζύγου σας;»

«Ναι, κοπρίτη», διευκρίνισε η Λεονόρα, οπότε μεσολάβησε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μέχρι να εξαγάγει ο Στράικ το συμπέρασμα ότι το επίθετο αφορούσε την προέλευση των περιπτώματων και όχι τον σύζυγό της. «Αυτό έχει γίνει ήδη τρεις με τέσσερις φορές, νύχτα. Δε νομίζω πως είναι ωραίο πράγμα να ξυπνάς και να βλέπεις ένα τέτοιο πράγμα. Επίσης, ήρθε και μια γυναίκα στην πόρτα μας, αλλόκοτη».

Έκανε μια παύση, περιμένοντας τον Στράικ να της ζητήσει διευκρινίσεις. Έδειχνε να της αρέσουν οι ερωτήσεις. Πολλοί μοναχικοί άνθρωποι, όπως γνώριζε ο Στράικ, αισθάνονταν όμορφα όταν είχαν την αμέριστη προσοχή ενός άλλου και επιχειρούσαν να παρατείνουν ετούτη τη σπάνια εμπειρία.

«Πότε εμφανίστηκε αυτή η γυναίκα στην πόρτα σας;»

«Την περασμένη εβδομάδα, ζητάει τον Όουεν κι εγώ της λέω “Δεν είναι εδώ”. Οπότε, γυρνάει και μου λέει: “Πες του πως πέθανε η Άντζελα” κι αμέσως σηκώνεται και φεύγει».

«Κι η γυναίκα αυτή σας ήταν άγνωστη;»

«Πρώτη μου φορά την έβλεπα».

«Γνωρίζετε κάποια Άντζελα;»

«Όχι. Όμως κάποιες φορές ο Όουεν έχει γυναίκες θαυμάστριες που ζουρλαίνονται», εξήγησε η Λεονόρα, δείχνοντας ξαφνικά διάθεση να επεκταθεί. «Για παράδειγμα, είχε μια φορά εκείνη τη γυναίκα που του έγραφε γράμματα και του έστελνε φωτογραφίες της, ντυμένη σαν μία από τις ηρωίδες των βιβλίων του. Μερικές από τις γυναίκες που του γράφουν νομίζουν πως τις καταλαβαίνει ή δεν ξέρω γω τι, επειδή γράφει αυτά τα βιβλία. Χαζομάρες, καλά δε λέω;» ρώτησε. «Από το μυαλό του τα κατεβάζει όλα».

«Οι θαυμαστές του συζύγου σας συνήθως γνωρίζουν πού ζει;»

«Όχι», αποκρίθηκε η Λεονόρα. «Όμως μπορεί να ήταν φοιτήτρια, δεν ξέρω. Ο Όουεν διδάσκει δημιουργική γραφή κάποιες φορές».

Η πόρτα άνοιξε και η Ρόμπιν μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας ένα δίσκο. Αφού άφησε ένα σκέτο καφέ μπροστά στον Στράικ κι ένα τσάι μπροστά στη Λεονόρα Κουίν, αποχώρησε και πάλι, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Αυτά είναι όλα τα περιεργα περιστατικά που συνέβησαν ετούτο το διάστημα;» ρώτησε ο Στράικ τη Λεονόρα. «Τα περιπτώματα στη γραμματοθυρίδα κι εκείνη η γυναίκα που εμφανίστηκε στο σπίτι;»

«Επίσης, νομίζω πως με παρακολούθησαν: μια ψηλή, μελαχρινή κοπέλα με στρογγυλούς ώμους», απάντησε η Λεονόρα.

«Αυτή είναι άλλη γυναίκα από εκείνη που...;»

«Ναι, αυτή που ήρθε στο σπίτι ήταν κοντόχοντρη, με μακριά κόκκινα μαλλιά. Ετούτη εδώ είναι μελαχρινή και σαν να καμπουριάζει».

«Είστε σίγουρη ότι σας παρακολουθούσε;»

«Ναι, έτσι νομίζω. Την έχω πετύχει πίσω μου δυο-τρεις φο-

ρές κιόλας. Δεν είναι από τα μέρη μας, δεν την έχω ξαναδει εκεί γύρω και ζω στο Λάντμπροκ Γκρόουβ κάπου τριάντα χρόνια».

«Εντάξει», έκανε ο Στράικ αργά. «Είπατε ότι ο σύζυγός σας ήταν ταραγμένος, σωστά; Τι συνέβη που τον τάρραξε;»

«Καβγάδισε άσχημα με την ατζέντισσά του».

«Για ποιο λόγο, ξέρετε;»

«Για το βιβλίο του, το τελευταίο. Η Λιζ –η ατζέντισσά του– πρώτα του λέει πως είναι το καλύτερο που έχει γράψει, κι ύστερα, μια μέρα αργότερα, τον βγάζει για φαγητό το βράδυ και του λέει πως είναι αδύνατο να εκδοθεί».

«Και γιατί άλλαξε γνώμη;»

«Ρωτήστε την αφεντιά της», αποκρίθηκε είπε η Λεονόρα, αντιδρώντας για πρώτη φορά με θυμό. «Φυσικό ήταν να ταραχτεί μετά ο Όουεν. Στη θέση του όλοι έτσι θα αντιδρούσαν. Δυο χρόνια είχε που πάλευε μ' αυτό το βιβλίο. Γυρνάει στο σπίτι έξω φρενών, πηγαίνει στο γραφείο του, βουτάει τα πάντα...»

«Τι πράγμα βούτηξε;»

«Το βιβλίο του, το χειρόγραφο και τις σημειώσεις και τα πάντα, ενώ βλαστημάει συνέχεια, τα παραχώνει σ' ένα σακίδιο και σηκώνεται και φεύγει. Δεν τον ξανάδα από τότε».

«Κινητό έχει; Δοκιμάσατε να του τηλεφωνήσετε;»

«Ναι, αλλά δεν απαντάει. Ποτέ δεν απαντάει, όποτε σηκώνεται και φεύγει. Μια φορά, κατέβασε το παράθυρο του αυτοκινήτου και το πέταξε», πρόσθεσε, περιγράφοντας και πάλι τη σκηνή μ' εκείνη την υποψία περηφάνιας για το αντισυμβατικό πνεύμα του συζύγου της.

«Κυρία Κούν», είπε ο Στράικ, ο αλτρουισμός του οποίου αναπόφευκτα είχε κάποια όρια, ασχέτως του τι είχε πει στον Γουίλιαμ Μπέικερ, «θα είμαι ειλικρινής απέναντί σας: οι υπηρεσίες μου δεν είναι φτηνές».

«Α, δεν πειράζει», απάντησε η Λεονόρα ατάραχη. «Θα πληρώσει η Λιζ».

«Ποια Λιζ;»

«Η Λιζ... η Ελίζαμπεθ Τάσελ, η ατζέντισσα του Όουεν. Αυτή φταίει που σηκώθηκε κι έφυγε ο άντρας μου. Ας βρει τα χροίμα-

τα από την αμοιβή της. Ο Όουεν είναι ο καλύτερος πελάτης της. Μη σας νοιάζει, κρα θα κάνει να τον φέρει πίσω, μόλις καταλάβει τι πήγε κι έκανε».

Ο Στράικ δε φαινόταν να συμμερίζεται τη βεβαιότητα της Λεονόρας για το συγκεκριμένο θέμα. Πρόσθεσε τρεις κύβους ζάχαρης στον καφέ του και τον ήπια μονορούφι, προσπαθώντας να σκεφτεί ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για να χειριστεί την υπόθεση. Αισθανόταν μια κάποια συμπάθεια για τη Λεονόρα Κουίν, η οποία φάνταζε εξοικειωμένη με την κυκλοθυμική συμπεριφορά του συζύγου της, συμβιβασμένη με το γεγονός ότι κανείς δε θα καταδεχόταν να απαντήσει στα τηλεφωνήματά της, βέβαιη πως η μόνη βοήθεια που θα μπορούσε να περιμένει ήταν αυτή για την οποία έπρεπε να πληρώσει. Πέρα από τον ελαφρώς εκκεντρικό τρόπο της, ανάδινε μια εριστική ειλικρίνεια. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ο Στράικ είχε τηρήσει απαρέγκλιτα την αρχή να αναλαμβάνει αποκλειστικά και μόνο επικερδείς υποθέσεις, από τότε που η δουλειά του ωφελήθηκε από την απρόσμενη δημοσιότητα. Οι ελάχιστοι που τον είχαν προσεγγίσει περιγράφοντάς του τις ατυχίες που τους είχε επιφυλάξει η ζωή, ελπίζοντας πως οι δυσκολίες τις οποίες και ο ίδιος αντιμετώπιζε (αντικείμενο αναλυτικών και μελοδραματικών ρεπορτάζ) θα τον ωθούσαν να τους βοηθήσει δωρεάν, είχαν αποχωρήσει απογοητευμένοι.

Όμως, η Λεονόρα Κουίν, η οποία είχε πει το τσάι της με την ίδια ταχύτητα που είχε κατεβάσει τον καφέ του ο Στράικ, είχε σηκωθεί ήδη από την καρέκλα της, λες κι είχαν καταλήξει κιόλας σε συμφωνία και όλα ήταν εντάξει.

«Καλύτερα να πηγαίνω», είπε. «Δε μου αρέσει να αφήνω την Ορλάντο μόνη της για ώρα. Της λείπει ο μπαμπάς της. Της εξήγησα πως θα πήγαινα να βρω έναν άντρα για να τον φέρει πίσω».

Ο Στράικ είχε βοηθήσει πρόσφατα αρκετές εύπορες νεαρές γυναίκες να απαλλαγούν από τους χρηματιστές συζύγους τους, οι οποίοι φάνταζαν πολύ λιγότερο γοητευτικοί στα μάτια τους μετά την κατάρρευση των χρηματαγορών. Το να βοηθήσει έναν άντρα να επιστρέψει στη γυναίκα του είχε κάτι το ενδιαφέρον, έστω και για αλλαγή.

«Εντάξει», συμφώνησε και χασμουρήθηκε, σπρώχνοντας το σημειωματάριό του προς το μέρος της. «Θα χρειαστώ κάποια στοιχεία επικοινωνίας, κυρία Κούνι. Μια φωτογραφία του συζύγου σας θα ήταν χρήσιμη, επίσης».

Η γυναίκα τού έγραψε τη διεύθυνση και το τηλέφωνό της με στρογγυλά, παιδικά γράμματα, όμως το αίτημά του για μια φωτογραφία φάνηκε να την αιφνιδιάζει.

«Τι τη θέλετε τη φωτογραφία; Στο ησυχαστήριο των συγγραφέων είναι. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να πείσετε τον Κρίστιαν Φίσερ να σας πει πού βρίσκεται αυτό το μέρος».

Άνοιξε την πόρτα και πέρασε έξω, προτού ο Στράικ, αποκαμωμένος και πονεμένος, καταφέρει να σηκωθεί από το γραφείο του. Την άκουσε να λέει βιαστικά στη Ρόμπιν «Ευχαριστώ για το τσάι», κι ύστερα η γυάλινη πόρτα που οδηγούσε στο πλατύκαλο ανοιγόκλεισε αστραπιαία, μ' ένα ελαφρύ τρέμουλο, και η καινούργια πελάτισσά του εξαφανίστηκε.

Ε, λοιπόν, τι σπάνιο πράγμα να έχεις φίλο εύοιτροφο...
Γουίλιαμ Κόνγκριβ, *Ο μασκαραάς*

Ο Στράικ ξάπλωσε ψόφιος στον καναπέ του εξωτερικού γραφείου. Ήταν σχεδόν καινούργιος, αναπόφευκτο έξοδο, μιας και είχε σπάσει τον μεταχειρισμένο με τον οποίο είχε επιπλώσει αρχικά το γραφείο. Ο καναπές καλυπτόταν από δερματίνη και του είχε φανεί κομψός στην έκθεση επίπλων, όμως έκανε κάτι ήχους λες και αμιλούσες πορδές, έτσι κι γύριζες απότομα. Η βοήθός του –ψηλή, γεμάτη καμπύλες, με καθαρή, φωτεινή επιδερμίδα και ζωηρά γκριζογάλανα μάτια– τον παρατηρούσε προσεκτικά πάνω από την κούπα του καφέ της.

«Τα χάλια σου έχεις».

«Πέρασα όλη τη νύχτα προσπαθώντας να αποσπάσω πληροφορίες για τα ερωτικά παραστρατήματα και τις οικονομικές ατασθαλίες ενός λόρδου από τα χείλη μιας υστερικής γυναίκας», εξήγησε ο Στράικ, ενώ χασμουριόταν σαν ιπποπόταμος.

«Τον λόρδο Πάρκερ εννοείς;» αναφώνησε αιφνιδιασμένη η Ρόμπιν.

«Ακριβώς», απάντησε ο Στράικ.

«Δηλαδή, θες να πεις ότι...»

«Πηδούσε τρεις γυναίκες ταυτόχρονα και διοχέτευε εκατομμύρια σε διάφορες υπεράκτιες εταιρείες», εξήγησε ο Στράικ. «Αν έχεις γερό στομάχι, δοκίμασε να διαβάσεις το κυριακάτικο φύλλο της *News of the World*».

«Καλά, πώς στην ευχή κατάφερες να τα μάθεις όλα αυτά;»

«Από την επαφή της επαφής μιας επαφής», αποκρίθηκε νυσταγμένα ο Στράικ.

Χασμουρήθηκε ξανά, τόσο που το σαγόνι του κόντεψε να πάθει εξάρθρωση.

«Καλύτερα θα ήταν να πήγαινες στο κρεβάτι σου», σχολίασε η Ρόμπιν.

«Ναι, καλύτερα θα ήταν», συμφώνησε ο Στράικ, όμως δεν έκανε κάποια κίνηση.

«Δεν έχεις άλλο ραντεβού μέχρι τις δύο το απόγευμα, τότε θα έρθει ο Γκάνφρεϊ».

«Ο Γκάνφρεϊ», αναστέναξε ο Στράικ όπως έτριβε τα μάτια του. «Γιατί όλοι οι πελάτες μου είναι καθίκια;»

«Η κυρία Κούν δε μοιάζει για καθίκι».

Ο Στράικ την κοίταξε με βλέμμα θολό ανάμεσα από τα χοντρά δάχτυλά του.

«Πώς το ήξερες ότι ανέλαβα την υπόθεση;»

«Το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή», αποκρίθηκε η Ρόμπιν, αδυνατώντας να συγκρατήσει το αυτάρεσκο χαμόγελό της. «Αφού είναι ο τύπος σου».

«Ο τύπος μου είναι μια μεσήλικη γυναίκα που έχει σκαλώσει στη δεκαετία του ογδόντα;»

«Ο τύπος του πελάτη που σου αρέσει. Άσε που ήθελες να μεις στο μάτι του Μπέικερ».

«Αυτό σαν να το κατάφερα, τι λες;»

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο. Εξακολουθώντας να χαμογελά πλατιά, η Ρόμπιν απάντησε.

«Γραφείο Κόρμοραν Στράικ, λέγετε παρακαλώ», είπε. «Α, γεια».

Ήταν ο αρραβωνιαστικός της, ο Μάθιου. Η Ρόμπιν έριξε μια λοξή ματιά στο αφεντικό της. Ο Στράικ είχε κλείσει τα μάτια του και είχε γείρει το κεφάλι του προς τα πίσω, με τα μπράτσα σταυρωμένα πάνω στο φαρδύ στήθος του.

«Κοίτα», είπε ο Μάθιου στη Ρόμπιν· ποτέ δεν ακουγόταν ιδιαίτερα φιλικός, όταν της τηλεφωνούσε από τη δουλειά. «Πρέπει να μεταθέσω το ραντεβού για κείνα τα ποτά που λέγαμε: από την Παρασκευή για την Πέμπτη».

«Αχ, Ματ», έκανε εκείνη, προσπαθώντας να μην επιτρέψει τόσο στην απογοήτευση όσο και στον εκνευρισμό να χρωματίσουν τη φωνή της.

Ήταν η πέμπτη φορά που το συγκεκριμένο ραντεβού έπρεπε να αλλάξει. Μόνο η Ρόμπιν, από τα τρία άτομα που εμπλέκονταν, δεν είχε αλλάξει την ώρα, την ημέρα ή το σημείο του ραντεβού, αλλά είχε δηλώσει πρόθυμη και διαθέσιμη σε κάθε περίπτωση.

«Γιατί;» μουρμούρισε.

Ξαφνικά, ένα τραχύ ροχαλητό ακούστηκε από τον καναπέ. Ο Στράικ είχε αποκοιμηθεί εκεί όπου καθόταν, με το μεγάλο κεφάλι του γερμένο πάνω στον τοίχο, τα μπράτσα του σταυρωμένα.

«Στις δεκαεννιά θα πάμε για ποτά με τα παιδιά από τη δουλειά», εξήγησε ο Μάθιου. «Θα κάνω άσχημη εντύπωση αν δεν πάω. Πρέπει να περάσω τουλάχιστον».

Η Ρόμπιν προσπάθησε να αντισταθεί στην παρόρμηση να του μιλήσει απότομα. Ο Μάθιου δούλευε σ' ένα μεγάλο λογιστικό γραφείο και μερικές φορές έδινε την εντύπωση πως η παρουσία του εκεί τον φόρτωνε με κοινωνικές υποχρεώσεις, οι οποίες θα ταίριαζαν περισσότερο σε διπλωμάτη.

Εκείνη όμως ήταν σίγουρη πως ήξερε τον πραγματικό λόγο για την αλλαγή. Ο Στράικ είχε ζητήσει κατ' επανάληψη να αναβληθεί το ραντεβού για τα ποτά· κάθε φορά ήταν απασχολημένος με κάποια επείγουσα βραδινή δουλειά και παρότι οι δικαιολογίες αυτές ίσχυαν, ο Μάθιου είχε εκνευριστεί. Αν και δεν το είχε πει ανοιχτά, η Ρόμπιν ήξερε πως ο Μάθιου θεωρούσε ότι ο Στράικ υπαινισσόταν με τον τρόπο αυτό πως ο χρόνος του ήταν πολυτιμότερος απ' ό,τι του Μάθιου, η δουλειά του σημαντικότερη.

Εδώ και οκτώ μήνες που δούλευε για λογαριασμό του Κόρμοραν Στράικ, το αφεντικό και ο αρραβωνιαστικός της δεν είχαν συναντηθεί ούτε καν εκείνη τη διαβόητη νύχτα, όταν ο Μάθιου πέρασε να την πάρει από τα εξωτερικά ιατρεία του νοσοκομείου όπου η Ρόμπιν είχε συνοδεύσει τον Στράικ, με το παλτό της τυλιγμένο σφιχτά γύρω από το μαχαιρωμένο μπράτσο του, μετά την απόπειρα ενός στριμωγμένου δολοφόνου να τον αποτελειώσει. Όταν εμφανίστηκε η Ρόμπιν, ταραγμένη και λερωμένη από τα αίματα, από τον χώρο όπου οι γιατροί έκαναν ράμματα στον Στράικ, ο Μάθιου αρνήθηκε την πρότασή της να τον συστήσει στο τραυματισμένο αφεντικό της. Η όλη ιστορία τον είχε κάνει έξω φρε-

νών, παρότι η Ρόμπιν τον είχε διαβεβαιώσει ότι η ίδια δεν είχε κινδυνεύσει ούτε στιγμή.

Ούτως ή άλλως, ο Μάθιου ποτέ δε θέλησε να εργαστεί η Ρόμπιν για τον Στράικ σε μόνιμη βάση, καθώς από την πρώτη στιγμή τον αντιμετώπιζε με καχυποψία, αντιδρώντας στη φτώχεια του, στο ότι ήταν άστεγος και, πάνω απ' όλα, στο επάγγελμά του, που στα μάτια του Μάθιου φάνταζε γελοίο. Τα ψήγματα πληροφοριών που έφερε μαζί της η Ρόμπιν στο σπίτι: το γεγονός ότι ο Στράικ είχε υπηρετήσει στον Τομέα Ειδικών Ερευνών, την πτέρυγα της Βασιλικής Στρατονομίας τα στελέχη της οποίας δρούσαν μυστικά, η παρασημοφόρησή του για ανδρεία, ο ακρωτηριασμός του δεξιού ποδιού του κάτω από το γόνατο, οι εξειδικευμένες γνώσεις του σε αμέτρητα θέματα για τα οποία ο Μάθιου –που ήταν μαθημένος να τον θεωρεί η αρραβωνιαστικιά του ειδικό– γνώριζε ελάχιστα πράγματα ή τίποτε απολύτως, δεν είχαν βοηθήσει (όπως αφελώς είχε ελπίζει η ίδια) να γεφυρωθεί η απόσταση μεταξύ των δύο ανδρών, αλλά αντίθετα είχαν ενισχύσει ακόμη περισσότερο το τείχος που υψωνόταν ανάμεσά τους.

Η ξαφνική φήμη που περιέβαλε τον Στράικ, το απρόσμενο πέραςμά του από την αποτυχία στην επιτυχία, αν μη τι άλλο επέτειναν την αντιπάθεια που αισθανόταν ο Μάθιου. Η Ρόμπιν συνειδητοποίησε με καθυστέρηση πως η ίδια είχε επιδεινώσει την κατάσταση, όταν επισήμαινε τις αντιφάσεις στις αντιρρήσεις του Μάθιου: «Τη μια λες πως δε σου αρέσει που είναι άστεγος και φτωχός, την άλλη δε σου αρέσει που έγινε διάσημος και δεν προλαβαίνουμε τις καινούργιες υποθέσεις!»

Όμως το χειρότερο έγκλημα του Στράικ στα μάτια του Μάθιου, όπως πολύ καλά γνώριζε η Ρόμπιν, ήταν εκείνο το εφαρμοστό σινιέ φόρεμα που της είχε αγοράσει το αφεντικό της μετά το πέραςμά του από το νοσοκομείο, εκείνο που της πήρε ως ένδειξη ευγνωμοσύνης και ως αποχαιρετιστήριο δώρο και το οποίο, αφού το έδειξε η Ρόμπιν στον Μάθιου με περηφάνια και ολοφάνερο ενθουσιασμό, βλέποντας την αντίδρασή του δεν είχε τολμήσει να ξαναφορέσει από τότε.

Όλα αυτά η Ρόμπιν έλπιζε πως θα τα έλυνε με μια συνάντηση

πρόσωπο με πρόσωπο, όμως οι επανειλημμένες μεταθέσεις του ραντεβού από τον Στράικ το μόνο που κατάφεραν ήταν να εντείνουν ακόμη περισσότερο την αντιπάθεια του Μάθιου. Την τελευταία φορά, ο Στράικ πολύ απλά δεν εμφανίστηκε. Η δικαιολογία του – δηλαδή ότι είχε αναγκαστεί να αλλάξει διαδρομή προκειμένου να ξεφύγει από εκείνον που είχε βάλει να τον παρακολουθεί ο καχύποπτος σύζυγος της πελάτισσάς του– είχε γίνει αποδεκτή από τη Ρόμπιν, η οποία γνώριζε τις λεπτομέρειες εκείνης της ιδιαίτερα επώδυνης υπόθεσης διαζυγίου, όμως στην περίπτωση του Μάθιου απλώς ενίσχυσε την πεποίθησή του ότι ο Στράικ ήταν ένας υπερόπτης που επιδίωκε να βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής.

Είχε αντιμετωπίσει ορισμένες δυσκολίες προκειμένου να πείσει τον Μάθιου να δεσμευτεί για μια τέταρτη απόπειρα να βρεθούν για ποτό. Τόσο ο χρόνος όσο και το σημείο είχαν επιλεγεί από τον Μάθιου, όμως τώρα, κι ενώ η Ρόμπιν είχε εξασφαλίσει από την αρχή τη συμφωνία του Στράικ, ο Μάθιου άλλαξε τη βραδιά και ήταν αδύνατο να μην αισθανθεί πως το έκανε προκειμένου κάτι να αποδείξει, να δώσει στον Στράικ να καταλάβει πως κι αυτός είχε άλλες υποχρεώσεις· πως κι αυτός (η Ρόμπιν δεν κατάφερε να μην το σκεφτεί) μπορούσε να ταράξει στο δούλεμα τους άλλους.

«Εντάξει», αναστέναξε στο τηλέφωνο. «Θα μιλήσω με τον Κόρμοραν και θα δω αν γίνεται για την Πέμπτη».

«Δε μου ακούγεται σαν να είμαστε εντάξει».

«Ματ, σε παρακαλώ, μην αρχίζεις. Θα τον ρωτήσω. Εντάξει;»

«Τα λέμε αργότερα, λοιπόν».

Η Ρόμπιν κατέβασε το ακουστικό. Στο μεταξύ, ο Στράικ έδινε ρεσιτάλ, ροχάλιζε σαν κομπρεσέρ με το στόμα ανοιχτό, τα πόδια σε διάσταση, τα πέλματα ακουμπισμένα στο πάτωμα, τα μπράτσα σταυρωμένα.

Αναστέναξε, όπως κοίταζε το αφεντικό της να κοιμάται. Ο Στράικ δεν είχε εκδηλώσει ποτέ την παραμικρή αντιπάθεια απέναντι στον Μάθιου, δεν είχε κάνει το παραμικρό σχόλιο για κείνον με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Ο Μάθιου εκνευριζόταν με την

ύπαρξη του Στράικ, σπάνια έχανε την ευκαιρία να επισημάνει ότι η Ρόμπιν θα μπορούσε να βγάλει πολύ περισσότερα χρήματα, αν είχε αποδεχτεί οποιαδήποτε από τις υπόλοιπες θέσεις που της είχαν προταθεί, προτού αποφασίσει να παραμείνει στη δούλεψη ενός περίεργου ιδιωτικού ντετέκτιβ, βουτηγμένου στα χρέη και ανίκανου να της δώσει τα χρήματα που άξιζε. Η ζωή της θα γινόταν αισθητά ευκολότερη, εφόσον κατόρθωνε να πείσει τον Μάθιου να συμμεριστεί την άποψή της για τον Κόρμποραν Στράικ, να τον συμπαθήσει, ακόμη και να τον θαυμάσει. Η Ρόμπιν αισιοδοξούσε: συμπαθούσε και τους δυο τους· επομένως, γιατί να μη συμπαθήσει και ο ένας τον άλλο;

Μ' ένα ξαφνικό ρουθούνισμα, ο Στράικ ξύπνησε. Άνοιξε τα μάτια του και προσπάθησε να εστιάσει πάνω της.

«Ροχάλιζα», αποφάνθηκε σκουπίζοντας το στόμα του.

«Όχι ιδιαίτερα», απάντησε εκείνη ψέματα. «Κοίτα, Κόρμποραν, θα ήταν εύκολο να μεταθέσουμε το ραντεβού για ποτό από την Παρασκευή για την Πέμπτη;»

«Τι ποτό;»

«Με τον Μάθιου κι εμένα», αποκρίθηκε. «Θυμάσαι; Στο Κινγκς Αρμς, στην οδό Ρούπελ. Σου το σημείωσα στο ημερολόγιο», συνέχισε με ελαφρώς βεβιασμένη ευθυμία.

«Α, μπράβο», έκανε εκείνος. «Σωστά. Την Παρασκευή».

«Όχι, ο Ματ θέλει... τελικά δεν μπορεί την Παρασκευή. Είναι εύκολο να το κανονίσουμε για την Πέμπτη;»

«Ναι, εντάξει», συμφώνησε εκείνος νυσταγμένα. «Λέω να πάω επάνω μπας και κοιμηθώ λιγάκι, Ρόμπιν».

«Εντάξει. Θα το σημειώσω στο ημερολόγιό σου για την Πέμπτη».

«Τι θα γίνει την Πέμπτη;»

«Θα πάμε για ποτό με... άσε, δεν πειράζει. Πήγαινε να κοιμηθείς».

Απόμεινε να κοιτάζει αφηρημένα την οθόνη του υπολογιστή της, αφότου έκλεισε η γυάλινη πόρτα, όμως τινάχτηκε μόλις άνοιξε ξανά.

«Ρόμπιν, θα μπορούσες να τηλεφωνήσεις σε έναν τύπο ονό-

ματι Κρίστιαν Φίσερ;» ρώτησε ο Στράικ. «Πες του ποιος είμαι, πες του ότι ψάχνω τον Όουεν Κούνι και ότι χρειάζομαι τη διεύθυνση του καταφυγίου για συγγραφείς που είχε αναφέρει στον Κούνι, εντάξει;»

«Κρίστιαν Φίσερ... πού εργάζεται;»

«Το κέρατό μου», μουρμούρισε ο Στράικ. «Δεν το ρώτησα. Τίποτε, είμαι κομμάτια. Εκδότης είναι... εκδότης της μόδας.»

«Κανένα πρόβλημα. Θα τον βρω εγώ. Πήγαινε να κοιμηθείς.»

Όταν έκλεισε για δεύτερη φορά η γυάλινη πόρτα, η Ρόμπιν έστρεψε την προσοχή της στο Google. Μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα είχε ανακαλύψει ότι ο Κρίστιαν Φίσερ ήταν ο ιδρυτής ενός μικρού εκδοτικού οίκου, με την ονομασία Κρόσφαιρ και έδρα στο Έξμουθ Μάρκετ.

Όπως σχημάτιζε τον αριθμό του εκδότη, ο νους της πήγε στο προσκλητήριο γάμου που κουβαλούσε στην τσάντα της εδώ και μία εβδομάδα. Η Ρόμπιν δεν είχε ανακοινώσει στον Στράικ την ημερομηνία του γάμου της με τον Μάθιου, ούτε είχε πει στον Μάθιου ότι ήθελε να προσκαλέσει το αφεντικό της. Εφόσον τα πράγματα πήγαιναν καλά στο ραντεβού για ποτό, την Πέμπτη...

«Κρόσφαιρ», είπε μια στριγκή φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής. Η Ρόμπιν εστίασε την προσοχή της στη δουλειά που είχε να κάνει.

Οταν ο συγγραφέας Όουεν Κούν εξαφανίζεται, η σύζυγός του απευθύνεται στον ντετέκτιβ Κόρμοραν Στράικ. Στην αρχή, πιστεύει ότι απλώς έχει φύγει για λίγες μέρες μόνος του –το έχει ξανακάνει άλλωστε– και αναθέτει στον Στράικ να τον βρει και να τον φέρει πίσω.

Καθώς, όμως, ο Στράικ ερευνά την υπόθεση, αντιλαμβάνεται ότι η εξαφάνιση του Κούν δεν είναι τόσο απλή όσο νομίζει η σύζυγός του. Ο συγγραφέας έχει μόλις ολοκληρώσει ένα μυθιστόρημα στο οποίο περιγράφει με τα μελανότερα χρώματα σχεδόν όλους τους γνωστούς του. Αν εκδοθεί, το μυθιστόρημα αυτό μπορεί να καταστρέψει ζωές. Οπότε, είναι πολλοί αυτοί που θέλουν τη σιωπή του.

Όταν ο Κούν, τελικά, βρίσκεται βάνουσα δολοφονημένος κάτω από περίεργες συνθήκες, ο Στράικ θα δώσει μάχη με τον χρόνο προκειμένου να κατανοήσει τα κίνητρα ενός αδίστακτου δολοφόνου, όμοιο του οποίου δεν έχει συναντήσει ποτέ...

*Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, το δεύτερο βιβλίο
της επιτυχημένης σειράς με πρωταγωνιστές τον Κόρμοραν Στράικ
και τη δυναμική νεαρή βοηθό του Ρόμπιν Έλακοτ, είναι ένα
συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα με συνεχείς ανατροπές.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0654-1

9 786180 106541

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15163

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η